

Писац: Антонио Табуки

Наслов оригинала: *Sostiene Pereira*

Ово је књига: о човеку, угледном новинару, самотњаку, чији се живот нагло мења након што упознаје двоје младих људи- људи без светле будућности, који без освртања иду за својим идеалима у јеку шпанског грађанског рата. Он, помажући својим новим пријатељима, заљубљеницима у живот, схвата да се његово унутрашње ЈА из корена мења, он више не познаје себе, несвесно иде до самог краја, својим поступцима изненађује и себе и читаоца који без даха прати његове одлуке.

⋮

- *Прва реченица гласи:* "Переира тврди да га је упозано једног летњег дана."

- *Последња реченица гласи:* "А можда у тој недокучивој и заплетеној игри догађаја, коју нам богови тако љубазно поклањају, све ово има неки свој смисао".

- *Цитат:* "Однос који на најдубљи начин и у најзначајнијој мери одређује наше осећање постојања јесте однос

између живота и смрти
јер је ограниченсот
смрћу од пресудне
важности за разумевање
и вредновање живота."

- *Када би ова
књига имала укус:
осетио би се горак
укус који оставља
борба за слободу
мисли.*

- *О писцу:*

Антонио Табуки (*Antonio Tabucchi*)

)

је рођен 23. 09.

1943. у Пизи. Он је италијански писац,

професор

португалске

књижевности на

универзитету у

Сијени, Италија.
Његове књиге и
есеји су преведени
на 18 језика
укључујући и
јапански

·
Заједно са својом
супругом
превео је

комплетно дело
португалског
песника Фернанда
Песое на
италијански
језик и написао је
књигу есеја о овом
песнику. За роман
"Переира тврди
да..." добио је

награду

Aristeion

. Овај роман је
1994. доживео 13
издања.

Остала дела:

*Трг Италија, С
друге стране, Жена
из Порто Пима,*

*Линија Хоризонта,
Последња три дана
Фернанда Песое.*

ИЗ ИНТЕРВЈУА...

Interview by Asbel
Lopez *UNESCO*
Courier
journalist
The central figure

**in your
best-known
novel, Pereira
Declares, A
Testimony, is an
ageing and lonely
widower who is
in charge of the
cultural pages of**

a newspaper.

Why did you

choose an

anti-hero as your

main character?

I've always been

drawn to

tormented people

full of

contradictions. The more doubts they have the better.

People with lots of doubts sometimes find life more oppressive and exhausting than others, but they're

more
energetic—they
aren't robots. I
prefer insomnia to
anaesthesia. I
don't go for people
who lead full and
satisfying lives. In
my books, I'm not

on the side of the
authorities. I'm
with those who've
suffered. My first
novel, Piazza
d'Italia, was an
attempt to write
history that hasn't
been written,

history as written
by the losing side,
in this case the
Tuscan anarchists.
My books are
about losers,
about people
who've lost their
way and are

engaged in a
search.

**What are they
looking for?**

They're looking for themselves through others, because I think that's the best way to look for oneself. The main character in

Indian Nocturne,
who retraces the
steps of a friend
who's
disappeared in
India, is involved
in such a quest.
And so is Spino,

the character in
The Edge of the
Horizon who
tries to find out
the identity of an
unknown corpse.
I don't know
whether these

people are going
to find
themselves, but
as they live their
lives they have
no choice but to
face up to the
image others

have of them.
They're forced to
look at
themselves in a
mirror, and they
often manage to
glimpse
something of

themselves.

Интервју:
Асбел Лопез,
новинар
УНЕСКО

куриера

**Централна
фигура у
Вашем**

**најпознатијем
роману,
"Переира
тврди да...:
једно
сведочене",
је усамљени**

**удовац који
стари и који
је надлежан
за странице
културе
извесних
новина. Због**

**чега сте
изабрали
анти-хероја
за
протагонисту
?**

Одувек ме
привлаче
изнурени,
противуречни
људи. Што
више сумњи
имају, то је

боље. Људи
са много
сумњи
понекад
ЖИВОТ ВИДЕ
више као
тлачење и

умор од
других, али су
енергичнији:
нису работи.
Више волим
несаницу него
анестезију.

Не занимају
ме људи који
живе
испуњеним и
задовољавају
ћим
животима. У

СВОЈИМ
КЊИГАМА
НИСАМ НА
СТРАНИ
АУТОРИТЕТА.
ЈА САМ СА
ОНИМА КОЈИ

пате. Мој
први роман
"Трг Италија"
је био покушај
да се напише
историја која
још није била

забележена,
историја коју
су написали
губитници, у
овом случају,
тоскански
анархисти.

Моје књиге
говоре о
губитницима,
о људима који
су свој пут
изгубили и
који су

окупирани
потрагом.

**За чиме они
трагају?**

Они траже
себе кроз
друге, јер
мислим да је
то најбољи
начин за

самопотрагу.
Главни лик у
"Индијској
ноћи", који
прати
кораке свог

пријатеља
несталог у
Индији
налази се у
таквој
потрази. А

такође и
Спино, лик у
"Ивици
хоризонта",
који
покушава да

открије
идентитет
непознатог
леша. Не
знам да ли
ће ови људи

пронаћи
себе, али
док живе
немају
другог
избора него

да се суоче
са
представом
коју други
имају о
њима. Они

су
приморани
да себе
гледају у
огледалу и
често ухвате

ЛЕТИМИЧАН
ПОГЛЕД НЕЧЕГ
СВОГ.